

Въздухът в сградата на съда не можеше да се диша. Полепналата по дрехите дъждовна влага започваше да се изпарява, примесена с дъха на стотиците хора, изпълнили до краен предел коридорите пред различните зали. Амая разкопча якето си и кимна за поздрав на лейтенант Падуа, който бързо каза нещо на жената до себе си, побутна я да влезе в залата и се запровира към нея между чакащите.

– Радвам се да ви видя, госпожо инспектор. Как се чувствате? Не бях сигурен дали ще можете да дойдете днес – каза той, поглеждайки към издутата ѝ дреха.

Тя докосна корема си, който ясно показваше последния период от бременността.

– Е, засега май ще издържи. Видяхте ли майката на Йоана?

– Да, доста е нервна. Чака вътре заедно с близките си. Току-що ми се обадиха отдолу, че микробусът с Хасон Медина е пристигнал – отвърна той и тръгна към асансьора. Амая влезе в залата и седна на една от последните банки; дори оттук виждаше майката на Йоана Маркес, цялата в черно и много по-слаба отколкото на погребението на дъщеря си. Усетила сякаш присъствието ѝ, жената се обърна назад да погледне и ѝ кимна одобрително за поздрав. Амая направи неуспешен опит да се усмихне, загледана в измитото на вид лице на тази майка, изтерзана от убедеността, че не е успяла да опази дъщеря си от чудовището, което сама бе вкарала в къщата си.

Секретарят зачете на висок глас имената на призованите. Амая не пропусна да забележи как лицето на жената се сгърчи, като чу името на мъжа си.

– Хасон Медина – повтори секретарят. – Хасон Медина.

Един униформен полицаи влезе тичешком в залата, приближи се до секретаря и прошепна нещо на ухото му. Той пък на свой ред се наведе към съдията, който го изслуша, поклати глава, повика прокурора и защитата, поговори с тях кратко и се изправи на крака.

– Заседанието се отменя, ще бъдете призовани отново при необходимост – и без повече обяснения напусна залата. Майката на Йоана се развика и се обърна към нея, търсейки отговор.

– Не! – изпищя тя.

– Защо?

Жените, които я придружаваха, напразно се опитваха да я прегърнат, за да потиснат отчаянието ѝ. Един от полицаите се приближи до Амая.

– Инспектор Саласар, лейтенант Падуа моли да слезете при килиите.

Още от вратата на асансьора видя струпаните пред тоалетните полицаи. Униформеният, който я бе довел, ѝ даде знак да влезе. Един полицаи и един затворнически надзирател се бяха подпрели на стената с изкривени лица. Падуа гледаше навътре в килията, спрял на ръба на локвата кръв, която пълпеше под преградите между клозетите и още не бе започнала да се съсирва. Като видя инспекторката да влиза, той се отдръпна настрана.

– Казал на пазача, че трябва да иде до тоалетната; с белезници е, както виждате, но въпреки това е успял да си пререже гърлото. Всичко станало много бързо, полицаят не е мърдал оттук, чул го да се дави и влязъл; нищо не можал да направи.

Амая пристъпи крачка напред, за да огледа сцената. Хасон Медина бе седнал върху тоалетната чиния с отметната назад глава. На врата му тъмнееше дълбок разрез. Кръвта бе наквасила предницата на ризата му и като червен лигавник се бе свлякла между краката му, боядисвайки всичко по пътя си. Тялото още излъчваше топлина, а във въздуха тегнеше отровната миризма на скорошна смърт.

– С какво го е направил? – запита Амая, след като не видя никакъв предмет.

– С макетен нож. Изтървал го е, когато е почнал да губи сили, и той се плъзнал в съседната кабинка – отговори лейтенантът и бутна вратата на следващия клозет.

– Как е успял да го внесе? Това е метал, скенерът на входа трябваше да го засече.

– Не го е внесъл той, госпожо инспектор. Вижте – посочи Падуа, – ако се загледате, ще забележите парчето тиксо, залепено за дръжката. Някой си е направил труда да скрие ножа тук, по всяка вероятност зад казанчето, и той само е трябвало да го измъкне от скривалището му.

Амая въздъхна.

– И това не е всичко – продължи Падуа намръщено. – Вижте какво стърчеше от джоба на сакото му – той вдигна облечената си в ръкавица ръка, в която бе стиснал бял плик. – Предсмъртно писмо – предположи Амая.

– Не точно – отвърна Падуа, подавайки й плика заедно с ръкавици. – За капак е адресирано до вас.

– До мен? – смая се Амая. Тя надяна ръкавиците и пое плика. – Може ли?

– Моля.

Пликът беше съвсем леко залепен и не се скъса при отварянето. Вътре имаше бяло картонче с една-единствена дума в средата.

Тартало.

Амая усети остро пробождане в корема, спря да диша, опитвайки се да прикрие болката, обърна картончето, за да се увери, че на гърба му не пише нищо друго, и го върна на Падуа.

– Какво означава?

– Очаквах вие да ми кажете.

– Не знам, лейтенант Падуа, за мен не означава почти нищо – отвърна Амая леко смутена.

– Тартало не беше ли някакво митологично същество?

– Ами... да. Доколкото ми е известно, това е циклоп от древната митология на гърци и римляни, както и на баските. За какво намеквате?

– Вие работихте по случая с едно друго митологично същество, басахаун, а сега убиецът на Йоана Маркес, който случайно се опита да наподобява почерка на басахаун, за да прикрие своето престъпление, си прерязва гърлото и оставя

писмо, адресирано до вас, в което пише Тартало. Това е най-малкото любопитно, не съм ли прав?

– Да, прав сте – отвърна Амая с въздишка. – Странно, но тогава установихме без всякакво съмнение, че Хасон Медина е изнасилвил и убил доведената си дъщеря, след което се опитал доста непохватно да имитира престъпление на басахаун. Пък и той си го призна, до най-малката подробност. Да не би да намекувате, че не той я е убил?

– Изобщо не се съмнявам, че е бил той – заяви Падуа и погледна с отвращение трупа. – Но стои въпросът с ампутацията и костите на момичето в Ари-Сахар, а сега и това тук, надявах се, че вие ще можете да...

– Не знам какво означава това, нито защо е адресирано до мен.

Падуа въздъхна, без да откъсва очи от нея.

– Ясно, госпожо инспектор.

Амая се запъти към задния вход, твърдо решена да избегне срещата с майката на Йоана. Не знаеше какво би й казала, може би, че всичко е свършило или че в крайна сметка нещастникът се бе промъкнал в отвъдното като мръсен плъх, какъвто си беше. Показа значката си на охраната и най-сетне се спаси от атмосферата вътре. Беше престанало да вали и така типичната за Памплона колеблива, но ярка светлина, която се процеждаше между облаците преди следващия порой, насълзи очите ѝ, докато ровеше в чантата си за черните очила. Доста трудно бе хванала такси, което да я закара до съда в най-натоварения час. По време на дъжд винаги ставаше така, затова пък сега пред стоянката се бе извила опашка от коли, защото памплончани предпочитаха да повървят. Поспря за миг пред първото такси. Още не ѝ се прибираше у дома, перспективата да гледа как Кларис снове напред-назад, затрупвайки я с въпроси, никак не ѝ се нравеше. От две седмици, откакто свекър ѝ и свекърва ѝ бяха пристигнали, понятието „дом“ бе претърпяло сериозни изменения. Погледна примамливите витрини на кафенетата, разположени срещу сградата на съда в края на улица „Сан Роке“, където видя зеленината на парк „Медиа луна“. Изчисли, че до вкъщи има километър и половина, и реши да го измине пеша. Ако почувстваше умора, щеше да хване такси.

Изпита облекчение още щом стъпи в парка и шумът от натовареното движение остана зад гърба ѝ, а свежият дъх на мокра трева замени изпаренията от колите. Несъзнателно забави ход и тръгна по една от каменните пътеки, пресичащи свършената зеленина. Пое дълбоко въздух и го изпусна много бавно. Ама че сутрин, помисли, Хасон Медина идеално се вписваше в профила на обвиняем, който се самоубива в затвора. Изнасилвил и убил дъщерята на собствената си съпруга, той бе стоял изолиран в очакване на процеса и със сигурност силно се е притеснявал от перспективата да се приобщи към останалите затворници след произнасянето на присъдата. Спомняше си го на разпитите преди девет месеца, по време на разследването на случая „Басахаун“, как трепереше и се гънеше като червей, докато описваше жестокостите си, облян в сълзи.

Това бяха два различни случая, но лейтенант Падуа от Жандармерията я бе поканил да участва заради нескопосания опит на Медина да наподобява, по

описанията във вестниците, действията на серийния убиец, когото тя преследваше. Преди девет месеца, точно когато забременя. Много неща се бяха променили оттогава.

– Нали, миличка? – прошепна тя, поглаждайки корема си.

Силна контракция я принуди да спре. Подпряна на чадъра и приведена напред, тя изтърпя усещането за остър шиш, който се забива в долната част на корема ѝ; болката се стрелна по вътрешната страна на бедрата, предизвика крампа и Амая изпъшка не толкова от болката, колкото от изненадата, че е толкова силна. Вълната се оттегли така внезапно, както бе дошла.

Значи това било. Хиляди пъти се бе питала какво ще изпита, когато почне да ражда, ще съумее ли да различи първите признаци, или ще бъде от ония жени, които постъпват в болницата едва когато главата на детето вече се е показала или пък раждат в таксито.

– Момиченцето на мама! – заговори тя нежно. – Има още цяла седмица, сигурна ли си, че вече искаш да излезеш?

Болката беше изчезнала, сякаш никога не бе идвала. Амая усети прилив на огромна радост и вълнение пред неизбежната поява на детето. Усмихна се щастливо и се огледа, сякаш искаше да сподели с някого радостта си, но паркът пустееше влажен и свеж, а изумрудената му зеленина, която на ярката светлина, процедила се между надвисналите над Памплона слоевете облаци, изглеждаше още по-искряща и красива, напомняйки ѝ чувството за откритие, което винаги я обземаше в Бастан и се оказа неочакван дар в Памплона. Закрачи отново по пътеката, пренесла се сега в приказната гора, при златистите очи на владетеля на онези селения. Само преди девет месеца бе водила разследване там, в своето родно място, мястото, от което винаги бе мечтала да се махне и където се върна, за да залови един убиец и където зачена дъщеря си.

Увереността на растящата в утробата ѝ дъщеричка бе дарила живота ѝ с балсама на безгрижието и ведрото спокойствие, каквито винаги си бе представляла, а в този момент само това можеше да ѝ помогне да преодолее ужасяващите събития, които ѝ бе отредено да преживее и които няколко месеца по-рано насмалко не я бяха погубили. Завръщането в Елисондо, задълбаването в собственото минало и преди всичко смъртта на Виктор бяха преобърнали света ѝ, както и света на цялото ѝ семейство. Единствено леля Енграси бе останала непоклатима, хвърляше си картите, играеше всеки следобед покер със старите си приятелки и се усмихваше така, както се усмихват хората, обърнали гръб на всичко. Флора набързо се бе преселила в Сараус, под предлог че всеки ден трябва да снима сладкарските предавания за Националната телевизия, отстъпвайки най-неочаквано ръководството на „Пекарници Саласар“ на Рос, която за изумление на Флора и потвърждавайки убедеността на Амая, се бе проявила като чудесен управител, макар и леко притеснена в началото. Амая ѝ бе предложила помощта си и през последните месеци прекарваха почти всяка събота и неделя в Елисондо, въпреки че отдавна бе установила, че Рос вече не се нуждае от нейната подкрепа. Въпреки това продължаваше да ходи там, да обядва с тях, да преспива у леля си, къщи. От мига, в който малкото ѝ момиченце започна да расте в корема ѝ, откакто се осмели да даде име на страха

си и да го сподели с Джеймс, а вероятно и заради съдържанието на дивидито, което пазеше заедно с пистолета си в сейфа в спалнята, тя вече знаеше, знаеше, че има сигурност, усещане за дом, за произход, за родно място, които в продължение на години бе смятала загубени завинаги.

Когато тръгна по главната улица, отново заваля. Отвори чадъра и закрачи, заобикаляйки хората, излезли на пазар, и редките забързани минувачи без чадъри, които вървяха прегърбени под стрехите на сградите и навесите пред магазините. Поспря пред колоритната витрина на един магазин за детско облекло и се загледа в розовите момичешки роклички на цветчета; помисли си, че Кларис може би е права и че би трябвало да купи нещо такова за малката си дъщеричка. Въздъхна с внезапно развалено настроение, когато се сети за детската стая, която Кларис вече бе подредила за малката. Родителите на Джеймс бяха дошли за раждането на детето и макар да бяха само от десет дни в Памплона, Кларис вече бе успяла да надмине и най-лошите очаквания за свекърва, която се меси във всичко. Още първия ден бе изразила изненадата си, че още не са подготвили за бебето една от няколкото празни стаи в къщата.

Амая беше докарала старата дървена люлка, която от дълги години стоеше в дневната на леля Енграси и в нея подреждаха дървата за камината. Джеймс я бе изциклил, докато се показаха жилките на дървото под стария слой лак, и я бе лакирал наново, а приятелките на леля Енграси ѝ бяха ушили красив обиколник на къдрички и бяла покривка, с която хубостта на старинната мебел изпъкваше още повече. Спалнята им беше огромна, имаше достатъчно място и двамата все не успяваха да се убедят в необходимостта детето да спи в друга стая, независимо от предимствата, които им изреждаха специалистите. Не, не им се щеше, поне засега. През първите месеци, докато още я кърмеше, така щеше да им е по-лесно за нощните хранения, пък и тя самата щеше да е по-спокойна, че ще я чуе, ако заплаче или стане нещо...

Кларис беше възмутена от дън душа. „Детето трябва да си има стая, с всичко необходимо подръка. А и двете ще спите по-добре, повярвай ми. Ако е до теб, цяла нощ ще скачаш при всяка въздишка, при всяко помръдване. Малката трябва да си има своето пространство, а вие – вашето. Освен това според мен не е здравословно за детето да дели спалнята с двама възрастни, пък и свикне ли веднъж, после върви я премествай.“

Амая също бе чела книгите на цял куп знаменитости, наумили си да възпитат едно ново поколение от деца, растящи в страдания, деца, които не бива да бъдат вдигани прекалено често на ръце, трябва да спят сами още от раждането и не бива да бъдат успокоявани, когато отчаяно плачат, понеже трябвало да се научат на самостоятелност и да превъзмогват сами своите поражения и страхове. На Амая стомахът ѝ се обръщаше от подобни дивотии. Мислеше си, че ако на някой от тия видни педиатри му се бе наложило като на нея да „превъзмогва“ страха си още от най-крехка възраст, може би щеше да гледа малко по-различно на света. Ако дъщеря ѝ искаше да спи при тях до тригодишна възраст, какво по-прекрасно от това: тя искаше да я успокоява, да я слуша, да обръща внимание и да облекчава малките ѝ страхове, които – както отлично знаеше от личен опит –

Зовът на костите**Откъс от книгата****Долорес Редондо**

можеха да бъдат доста големи у едно невръстно дете. Но Кларис очевидно имаше свои представи за нещата и бе решила да ги сподели със света.